SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 9. oktobra 2008 *

V zadevi C-404/07,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 35 EU, ki ga je vložilo Fővárosi Bíróság (Madžarska) z odločbo z dne 6. julija 2007, ki je prispela na Sodišče 27. avgusta 2007, v kazenskem postopku

György Katz

proti

Istvánu Rolandu Sósu,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi A. Rosas, predsednik senata, J. N. Cunha Rodrigues (poročevalec), J. Klučka, sodnika, P. Lindh, sodnica, in A. Arabadjiev, sodnik,

* Jezik postopka: madžarščina.

generalna pravobranilka: J. Kokott,
sodni tajnik: B. Fülöp, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 19. junija 2008,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za G. Katza L. Kiss, odvetnik,

– za I. Sósa L. Helmeczy, odvetnik,

– za madžarsko vlado J. Fazekas, R. Somssich in K. Szíjjártó, zastopnice,

– za avstrijsko vlado E. Riedl, zastopnik,

– za Komisijo Evropskih skupnosti R. Troosters in B. Simon, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 10. julija 2008

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 2 in 3 Okvirnega sklepa Sveta 2001/220/PNZ z dne 15. marca 2001 o položaju žrtev v kazenskem postopku (UL L 82, str. 1, v nadaljevanju: Okvirni sklep).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru kazenskega postopka zoper I. R. Sósa, ki mu G. Katz – ki ima položaj zasebnega tožilca – očita storitev kaznivega dejanja goljufije.

Pravni okvir

Pravo Evropske unije

3 V uvodni izjavi 4 Okvirnega sklepa je določeno:

„Države članice bi morale svoje zakone in druge predpise približati v taki meri, kot je potrebna za doseganje cilja zagotavljanja visoke ravni zaščite žrtvam kaznivih dejanj, ne glede na to, v kateri državi članici se nahajajo.“

4 Člen 1 tega okvirnega sklepa določa:

„a) ‚žrtev‘ pomeni fizično osebo, ki je utrpela škodo, vključno s telesno ali duševno poškodbo, čustvenim trpljenjem ali ekonomsko izgubo, ki so jo neposredno povzročila dejanja ali opustitve, ki kršijo kazensko zakonodajo države članice;

[…]“

5 V členu 2 Okvirnega sklepa je določeno:

„1. Vsaka država članica zagotovi, da imajo žrtve resnično in primerno vlogo v njenem kazenskopravnem sistemu. Še naprej si mora prizadevati po svojih najboljših močeh, da zagotovi obravnavo žrtev z ustreznim spoštovanjem posameznikovega osebnega dostojanstva med postopkom in priznava pravice in pravne interese žrtev s posebnim ozirom na kazenski postopek.

2. Vsaka država članica zagotovi, da so žrtve, ki so posebej ranljive, lahko deležne posebne obravnave, ki je glede na okoliščine najprimernejša.“

6 V členu 3 Okvirnega sklepa je določeno:

„Vsaka država članica varuje možnost, da se zasliši žrtve med postopkom in da predložijo dokaze.

Vsaka država članica sprejme ustrezne ukrepe za zagotovitev, da njeni organi zaslišujejo žrtve samo toliko, kot je potrebno za namen kazenskega postopka.“

7 V členu 5 Okvirnega sklepa je določeno:

„Vsaka država članica sprejme v zvezi z žrtvami, ki imajo status prič ali strank v postopku, potrebne ukrepe za zmanjšanje težav pri sporočanju, ki nastanejo v zvezi z njihovim razumevanjem ali vključenostjo v določene faze zadevnega kazenskega postopka, v obsegu, ki je primerljiv z ukrepi te vrste, sprejetimi v zvezi z obtoženci."

8 V členu 7 Okvirnega sklepa je določeno:

„Vsaka država članica skladno z veljavnimi nacionalnimi določbami nudi žrtvam, ki imajo status strank ali prič, možnost povračila stroškov, ki jih imajo zaradi svojega zakonitega sodelovanja v kazenskem postopku."

9 Glede na obvestilo o izjavah, s katerima sta Francoska republika in Republika Madžarska priznali pristojnost Sodišča, da odloča o predlogih za sprejetje predhodne odločbe glede aktov iz člena 35 Pogodbe o Evropski uniji, objavljeno v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* 14. decembra 2005 (UL L 327, str. 19), je Republika Madžarska podala izjavo na podlagi člena 35(2) EU, s katero je priznala pristojnost Sodišča Evropskih skupnosti za odločanje v skladu z določbo člena 35(3)(a) EU.

10 Vendar je v odločbi madžarske vlade (kormányhatározat) 2088/2003 (V. 15.) o izjavi glede postopka predložitve predloga za predhodno odločanje Sodišču z dne 15. maja

2003 „Republika Madžarska na podlagi člena 35(2) EU priznala pristojnost Sodišča Evropskih skupnosti v skladu s členom 35(3)(b) EU“.

11 Iz obvestila o izjavah, s katerimi so Republika Madžarska, Republika Latvija, Republika Litva in Republika Slovenija priznale pristojnost Sodišča za predhodno odločanje o aktih iz člena 35 Pogodbe o Evropski uniji, objavljenega v *Uradnem listu Evropske unije* 14. marca 2008 (UL L 70, str. 23), izhaja, da je Republika Madžarska umaknila svojo prejšnjo izjavo in „izjavila, da v skladu z ureditvami [določbami] iz členov 35(2) in (3)(b) Pogodbe o Evropski uniji priznava pristojnost Sodišča Evropskih skupnosti“.

Nacionalna ureditev

12 Člen 28(7) zakona št. XIX iz leta 1998 o kazenskem postopku (Büntetőeljárásról szóló 1998 évi XIX. törvény) določa:

„Ob upoštevanju pogojev, ki jih določa ta zakon, državni tožilec uvede kazenski pregon, razen v primeru zasebne tožbe ali nadomestne zasebne tožbe, zastopa obtožni akt pred sodiščem ali odloči, da zadevo predloži v postopek mediacije, prekine kazenski pregon ali se mu delno odpove. Državni tožilec lahko odstopi od kazenskega pregona ali ga spremeni. Lahko vpogleda v spis med sodnim postopkom. Podaja lahko zahteve glede vseh vprašanj, ki se zastavijo med postopkom in na katera mora odgovoriti sodišče.“

13 Člen 31(1) istega zakona določa:

„V kazenskem postopku kot državni tožilec ne more sodelovati:

[…]

b) kdor sodeluje ali je sodeloval v postopku kot […] žrtev, zasebni tožilec, nadomestni zasebni tožilec, civilna stranka ali tožnik ali kot njegov zastopnik ali sorodnik teh oseb,

c) kdor sodeluje ali je sodeloval v postopku kot priča, izvedenec ali strokovnjak,

[…]“

14 Člen 51(1) navedenega zakona kot žrtev opredeljuje osebo, v katere pravice ali legitimne interese je bilo poseženo s kaznivim dejanjem ali so bili z njim ogroženi. Na podlagi odstavka 2 istega člena ima žrtev pravico, da:

„a) se udeležuje postopka in ima vpogled v procesne akte, ki jo zadevajo, razen če ta zakon določa drugače,

b) podaja zahteve in navaja pripombe v vseh fazah postopka,

c) od sodišča, državnega tožilstva in preiskovalnih organov prejme vsa pojasnila glede pravic in obveznosti v kazenskem postopku,

d) vlaga vsa pravna sredstva v primerih, predvidenih v tem zakonu.“

15 V členu 53(1) zakona št. XIX iz leta 1998 je določeno:

„Žrtev je lahko nadomestni zasebni tožilec v primerih, določenih v tem zakonu, če:

a) državno tožilstvo ali preiskovalni organ odločita, da prekineta postopek brez nadaljevanja ali da ga ustavita,

b) se državno tožilstvo delno odpove uvedbi pregona,

c) državno tožilstvo delno odstopi od pregona,

d) državno tožilstvo po preiskovalnem postopku ugotovi, da ne gre za kršitev, ki bi utemeljevala kazenski postopek, in zato ne uvede pregona ali po preiskavi, ki je odrejena v okviru postopka na podlagi zasebne tožbe, odloči, da samo ne bo nadaljevalo postopka,

e) državno tožilstvo opusti pregon med obravnavo, ker meni, da kazenski pregon ni utemeljen."

16 Člen 236 navedenega zakona določa:

„Razen če ta zakon določa drugače, ima nadomestni zasebni tožilec v sodnem postopku pooblastila državnega tožilstva, vključno s pooblastilom, da zahteva izvedbo prisilnih ukrepov, ki pomenijo odvzem ali omejitev svobode obdolženca. Nadomestni zasebni tožilec ne more zahtevati odvzema roditeljske pravice obdolženca."

17 Člen 343(5) istega zakona določa:

„Nadomestni zasebni tožilec ne more razširiti obtožbe."

Dejansko stanje in vprašanje za predhodno odločanje

18 V okviru kazenskega postopka, ki ga je pri Fővárosi Bíróság (sodišče v Budimpešti) G. Katz uvedel kot nadomestni zasebni tožilec proti I. R. Sósu, se slednjemu očita, da je zagrešil kaznivo dejanje goljufije iz člena 318(1) madžarskega kazenskega zakonika (Büntető törvénykönyv) in G. Katzu povzročil veliko škodo v smislu odstavka 6(a) tega člena. Navedeni postopek je bil uveden po tem, ko je državni tožilec v isti zadevi sprejel odločitev o ustavitvi postopka.

19 Kazenski postopek, ki ga uvede nadomestni zasebni tožilec, je posebna vrsta uvedbe kazenskega postopka, ki ga predvidevajo pravila madžarskega kazenskega postopka. Poleg postopkov, ki se vodijo na zahtevo državnega tožilca, madžarsko pravo žrtvi določenih lažjih kaznivih dejanj omogoča, da začne in vodi pregon: šlo naj bi za „zasebno tožbo“ („magánvád“). „Nadomestna zasebna tožba“ („pótmagánvád“), o kateri je govora v sporu o glavni stvari, naj bi bila tretja vrsta kazenskega postopka, ki žrtvi kaznivega dejanja omogoča ukrepanje, zlasti ko državno tožilstvo opusti kazenski pregon, ki ga je uvedlo. Zasebne tožbe in nadomestne zasebne tožbe se ne sme zamenjevati z institutom civilne stranke.

20 Zahtevo G. Katza kot žrtve, naj se ga v obravnavanem postopku nadomestne zasebne tožbe pozove in zasliši kot pričo, je Fővárosi Bíróság, ki je odločalo o tem dokaznem predlogu, zavrnilo in naj tej točki zaključilo obravnavo.

21 V navedbah pred predložitvenim sodiščem je G. Katz uveljavljal, da predložitveno sodišče, s tem da mu kot žrtvi, ki je tudi tožilec, ni dopustilo, da se ga zasliši kot pričo, ni spoštovalo pravice do poštenega sojenja in načela enakosti orožij, ki ju določa Konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisana v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP). Navedel je tudi, da mu je med preiskavo že

nastala škoda, ker preiskovalni organ ni spoštoval obveznosti ugotoviti dejansko stanje, čeprav zakonski institut nadomestnega zasebnega tožilca pripomore prav k temu, da bi se zaradi izjave žrtve, ki izpove osebno, lahko ugotovila resnica in da bi žrtev lahko prejela povračilo za škodo. G. Katz meni, da bi žrtev v nasprotnem primeru bila v slabšem položaju v primerjavi z obdolžencem.

22 Na naslednji obravnavi pri tem sodišču 6. julija 2007 je to ponovno odprlo preiskovalni postopek. Navedlo je, da čeprav člen 236 zakona št. XIX iz leta 1998 odstopa od prepovedi, da bi nadomestni zasebni tožilec sodeloval kot državni tožilec, pa nobena določba tega zakona ne odstopa od prepovedi iz člena 31(1) navedenega zakona, na podlagi katere priča ne more sodelovati kot državni tožilec. Fővárosi Bíróság je na podlagi tega zaključilo, da nadomestni zasebni tožilec v takem kazenskem postopku ne more biti zaslišan kot priča. Glede postopka na podlagi zasebne tožbe obravnavani zakon vsebuje izrecno določbo, na podlagi katere se zasebni tožilec lahko zasliši kot priča. Čeprav sta postopek zasebne tožbe in postopek nadomestne zasebne tožbe nedvomno podobna, pa za oboje vrst postopkov ni mogoče uporabljati istih pravil glede na to, da eden ne napotuje na drugega.

23 Fővárosi Bíróság ugotavlja, da je sam madžarski zakonodajalec priznal, da je institut nadomestne zasebne tožbe pomemben instrument, s katerim je mogoče odpraviti nedejavnost pravosodnih organov. Niti ni dvoma, da ta zakonski institut pomeni, da je žrtvi priznana dejanska možnost, da v prisilnem postopku doseže sodno odločbo. Včasih pa je ta izid težko doseči ali ga celo ni mogoče doseči, če žrtev, ki ravna kot nadomestni zasebni tožilec, ni imela možnosti pričati in če zaradi lastne izjave ni mogla predložiti dokazov, čeprav je najpogosteje žrtev tista, ki pozna dejstva, ki jih je treba dokazati.

24 Vendar je treba upoštevati tudi to, da ima nadomestni zasebni tožilec, ker ima pristojnosti državnega tožilstva, precej obsežne pravice. Glede na pristojnost, da

postavlja zahtevke, ima možnost, da predlaga dokaze. Prav tako ima pravico, da poda pripombe.

25 Fővárosi Bíróság zanima razlaga pojmov „resnične in primerne“ vloge žrtev in njihove „možnosti“, da se „izjavijo med postopkom ter da predložijo dokaze“, ki so določeni v členih 2 oziroma 3 Okvirnega sklepa, in se sprašuje, ali je treba vanj vključiti možnost, da nacionalno sodišče v postopku na podlagi nadomestne zasebne tožbe kot pričo zasliši žrtev kaznivega dejanja.

26 V teh okoliščinah je Fővárosi Bíróság prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člena 2 in 3 Okvirnega sklepa Sveta 2001/220 […] razlagati tako, da mora imeti nacionalno sodišče možnost, da zasliši žrtev kaznivega dejanja tudi kot pričo v postopku na podlagi nadomestne zasebne tožbe?“

Dopustnost

27 Kot izhaja iz točke 10 te sodbe, je Republika Madžarska z vladno odločbo 2088/2003 z dne 15. maja 2003 izjavila, da priznava pristojnost Sodišča za odločanje o veljavnosti in

razlagi aktov, navedenih v členu 35 EU, v skladu z določbo odstavka 3(b) tega člena. Ni sporno, da je bila obravnavana predložitvena odločba vložena v skladu s to izjavo, tako da Fővárosi Bíróság spada med sodišča, ki se lahko obrnejo na Sodišče na podlagi člena 35 EU.

28 Madžarska vlada meni, da predlog za sprejetje predhodne odločbe kljub temu ni dopusten, ker je hipotetičen. Fővárosi Bíróság zmotno zatrjuje, da madžarsko pravo ne omogoča, da se nadomestni zasebni tožilec v kazenskem postopku zasliši kot priča. V utemeljitev svojega stališča se ta vlada sklicuje zlasti na mnenje št. 4/2007 kazenskega senata Legfelsöbb Bíróság (vrhovno sodišče) z dne 14. maja 2007, v katerem je navedeno, da „v kazenskem postopku ni zakonskih ovir, da se žrtve, ki sodeluje kot nadomestni zasebni tožilec, ne bi zaslišalo kot priče". Tudi G. Katz meni, da ni dvoma, da madžarsko pravo nadomestnemu zasebnemu tožilcu omogoča, da se ga v kazenskem postopku zasliši kot pričo.

29 Spomniti je treba, da se na podlagi člena 46(b) EU določbe ES, ki se nanašajo na pristojnost Sodišča in na izvajanje te pristojnosti, med katerimi je tudi člen 234 ES, uporabljajo za določbe naslova VI Pogodbe EU pod pogoji iz člena 35 EU. Iz tega sledi, da se lahko ureditev iz člena 234 ES na podlagi člena 35 EU pod pogoji iz tega zadnjega člena uporablja za pristojnost Sodišča na področju predhodnega odločanja (glej zlasti sodbo z dne 12. avgusta 2008 v zadevi Santesteban Goicoechea, C-296/08 PPU, ZOdl., str. I-6307, točka 36, in navedena sodna praksa).

30 Tako kot člen 234 ES tudi člen 35 EU pristojnost Sodišča v postopku predhodnega odločanja veže na pogoj, da nacionalno sodišče „meni, da je za izrek njegove sodbe potrebna odločitev o tem vprašanju", tako da je mogoče sodno prakso Sodišča, ki se nanaša na dopustnost vprašanj za predhodno odločanje na podlagi člena 234 ES, načeloma prenesti na predloge za sprejetje predhodne odločbe, ki so predloženi Sodišču na podlagi člena 35 EU (glej zlasti sodbo z dne 28. junija 2007 v zadevi Dell'Orto, C-467/05, ZOdl., str. I-5557, točka 39, in navedena sodna praksa).

31 Iz tega sledi, da je mogoče domnevo pristojnosti, povezano z vprašanji, ki jih v postopku predhodnega odločanja postavijo nacionalna sodišča, zavrniti samo v izjemnih primerih, v katerih je popolnoma očitno, da razlaga določb prava Unije, po kateri sprašujejo v teh vprašanjih, ni v nobeni zvezi z dejanskim stanjem ali s predmetom spora o glavni stvari, ali kadar gre za hipotetični problem oziroma kadar Sodišče nima dovolj dejanskih ali pravnih elementov, potrebnih za ustrezen odgovor na zastavljena vprašanja. Z izjemo takih primerov Sodišče načeloma mora odločati o predhodnih vprašanjih, ki se nanašajo na razlago aktov, določenih v členu 35(1) EU (zgoraj navedena sodba Dell'Orto, točka 40, in navedena sodna praksa).

32 Kot izhaja iz točk od 18 do 25 te sodbe, so v predložitveni odločbi predstavljena bistvena dejstva, na katerih temelji postopek v glavni stvari, in neposredno upoštevne določbe nacionalnega prava, ki se uporabijo, jasno pa so pojasnjeni tudi razlogi, zaradi katerih predložitveno sodišče predlaga razlago Okvirnega sklepa, kot tudi povezava med njim in nacionalno zakonodajo, ki se uporabi v zadevi.

33 V nasprotju z navedbami madžarske vlade ni očitno, da je problem, ki je zastavljen v zadevi v glavni stvari, hipotetičen, in sicer že samo zato, ker ni sporno, da je predložitveno sodišče predlog G. Katza, naj se ga zasliši kot pričo v postopku na podlagi nadomestne zasebne tožbe, zavrnilo v postopku v glavni stvari z obrazložitvijo, da madžarsko pravo te pravice v takem položaju izrecno ne predvideva.

34 Še več, Sodišče ni pristojno, da bi se v okviru odločanja o predlogu za sprejetje predhodne odločbe izreklo o razlagi nacionalnih določb niti da bi presojalo o tem, ali jih predložitveno sodišče pravilno razlaga (glej zlasti v zvezi s členom 234 ES sodbo z dne 14. februarja 2008 v zadevi Dynamic Medien, C-244/06, ZOdl., str. I-505, točka 19).

35 Zato je na predlog za sprejetje predhodne odločbe treba odgovoriti.

36 Ni pa treba ugoditi predlogu G. Katza, naj Sodišče razširi zastavljeno vprašanje tako, da bo presojalo tudi, ali Okvirni sklep določa, da ima določena preiskovalna pooblastila, ki jih državnemu tožilstvu priznava madžarsko pravo, tudi nadomestni zasebni tožilec.

37 V skladu s členom 35 EU je nacionalno sodišče tisto, ki je pristojno, da predloži zadevo Sodišču, in ne stranke v sporu v glavni stvari. Možnost določati vprašanja, ki se jih predloži Sodišču, ima torej le nacionalno sodišče, stranke pa ne morejo spremeniti njihove vsebine (glej zgoraj navedeno sodbo Santesteban Goicoechea, točka 46).

38 To, da bi Sodišče odgovorilo na vprašanja, ki jih je zastavil G. Katz, poleg tega ne bi bilo v skladu z vlogo, ki jo ima Sodišče na podlagi člena 35 EU, in z njegovo obveznostjo, da zagotovi možnost vladam držav članic in zainteresiranim strankam, da predložijo izjave v skladu s členom 23 Statuta Sodišča, upoštevajoč dejstvo, da so na podlagi te določbe zainteresirane stranke obveščene le o predložitvenih odločbah (zgoraj navedena sodba Santesteban Goicoechea, točka 47).

Vprašanje za predhodno odločanje

39 Ni sporno, da je oseba, ki je v položaju G. Katza, žrtev v smislu člena 1(a) Okvirnega sklepa. Ta člen določa, da je žrtev fizična oseba, ki je utrpela škodo, ki so jo neposredno povzročila dejanja ali opustitve, ki kršijo kazensko zakonodajo države članice.

40 Kot izhaja iz členov 5 in 7 Okvirnega sklepa, se ta člena nanašata na položaj žrtve, ki ravna kot priča ali stranka v postopku.

41 Nobena določba Okvirnega sklepa iz njenega področja uporabe ne izključuje položaja, v katerem žrtev v kazenskem postopku – kot v zadevi v glavni stvari – izvaja funkcijo tožilca namesto javnega organa.

42 Iz uvodne izjave 4 Okvirnega sklepa izhaja, da je treba zagotavljati visoko raven zaščite žrtvam kaznivih dejanj.

43 V skladu s členom 2(1) Okvirnega sklepa države članice zagotovijo, da imajo žrtve resnično in primerno vlogo v njihovih kazenskopravnih sistemih, in priznavajo pravice in pravne interese žrtev s posebnim ozirom na kazenski postopek.

44 Člen 3(1) Okvirnega sklepa splošno določa, da države članice zagotavljajo možnost, da se žrtve zasliši med postopkom in da lahko predložijo dokaze.

45 Čeprav žrtev, ki ravna kot nadomestni zasebni tožilec, lahko uveljavlja koristi, ki izhajajo iz položaja žrtve, kot je določen z Okvirnim sklepom, pa niti njegov člen 3(1) niti kaka druga določba Okvirnega sklepa ne določajo podrobneje dokaznih pravil, ki veljajo za žrtve v kazenskem postopku.

46 Zato je treba ugotoviti, da Okvirni sklep, čeprav državam članicam nalaga, da na eni strani žrtvam zagotavljajo visoko raven zaščite in zagotovijo resnično in primerno vlogo v njihovih kazenskopravnih sistemih ter da na drugi strani priznavajo njihove pravice in pravne interese in zagotovijo, da se jih lahko zasliši in da predložijo dokaze, nacionalnim organom pušča široko prosto presojo glede konkretnih podrobnosti uresničevanja teh ciljev.

47 Vendar te določbe v vsakem primeru pomenijo, da žrtev v kazenskem postopku lahko poda izjavo in da je to izjavo možno upoštevati kot dokaz, sicer se členu 3(1) Okvirnega sklepa v veliki meri odvzame njegov polni učinek in se ne upoštevajo obveznosti, navedene v členu 2(1) tega sklepa.

48 Treba je dodati, da je treba Okvirni sklep razlagati tako, da so spoštovane temeljne pravice, med katerimi je treba omeniti zlasti pravico do poštenega sojenja, ki je določena v členu 6 EKČP (glej zlasti sodbo z dne 16. junija 2005 v zadevi Pupino, C-105/03, ZOdl., str. I-5285, točka 59).

49 Zato se mora predložitveno sodišče še zlasti prepričati, da izvajanje dokazov v kazenskem postopku gledano v celoti posega v poštenost postopka v smislu člena 6 EKČP, kot ga razlaga Evropsko sodišče za človekove pravice (glej zlasti sodbo z dne 10. aprila 2003 v zadevi Steffensen, C-276/01, Recueil, str. I-3735, točka 76, in zgoraj navedeno sodbo Pupino, točka 60).

50 V teh okoliščinah je treba na zastavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člena 2 in 3 Okvirnega sklepa razlagati tako, da nacionalnega sodišča ne zavezujeta, da žrtvam kaznivega dejanja dovoli, da se jih zasliši kot priče v postopku na podlagi nadomestne

zasebne tožbe, kot je postopek v zadevi v glavni stvari. Vendar je treba žrtvam, če nimajo take možnosti, omogočiti, da podajo izjavo, ki se lahko upošteva kot dokaz.

Stroški

51 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člena 2 in 3 Okvirnega sklepa Sveta 2001/220/PNZ z dne 15. marca 2001 o položaju žrtev v kazenskem postopku je treba razlagati tako, da nacionalnega sodišča ne zavezujeta, da žrtvam kaznivega dejanja dovoli, da se jih zasliši kot priče v postopku na podlagi nadomestne zasebne tožbe, kot je postopek v zadevi v glavni stvari. Vendar je treba žrtvam, če nimajo take možnosti, omogočiti, da podajo izjavo, ki se jo lahko upošteva kot dokaz.

Podpisi